

CHIẾN THƯƠNG

Người lính Nhảy Dù lật đật nhảy vào, la lớn: Có thằng lính Thủy Quân Lục Chiến nằm trong này. Người lính thứ hai kẹp súng bước nhanh tới, cũng nói lớn: Nó còn mang súng nữa. Người thứ nhất cúi xuống như muốn nâng người lính TQLC bị thương lên nhưng buột miệng la lớn: “Chân nó thúi như mùi chuột chết, tụi bây ơi”. Một người dáng như Tiểu đội trưởng nói: ‘Hai đứa tụi mày xúm nhau bồng nó ra ngoài đường. Đám TQLC đang theo mình đó.’

Đầu óc tôi vẫn còn tỉnh táo nhưng đã quá đuối sức sau ba ngày bò một mình xuyên rừng. Hôm nay là ngày 3 tháng 1 năm 1965. Hai tay tôi vẫn giữ chặt khẩu súng AR 15 còn độ 15 viên đạn. Hai người lính Nhảy Dù của Tiểu đoàn 5 tiếp viện đưa tay xóc bồng tôi ra mặt đường trước cổng phía Đông của làng Bình Giả. Đám lính TQLC chạy vội xuống. Chợt Binh 1 Hai “Ốm” la lên: Trời ơi! Sao Mai còn sống. Hạ sĩ Khanh, mang máy truyền tin Đại đội, nhào xuống nắm tay tôi vừa khóc vừa nói thỏ thức: Tôi ân hận vì bỏ Sao Mai lại. Mấy ngày nay tụi tui lục tìm Sao Mai khắp nơi nhưng không thấy. (Sao Mai là danh hiệu của Đại đội trưởng) Tự nhiên, lúc ấy, tôi bị mất tiếng. Cổ khô rát. Tôi chợt nhìn lại hai vết thương ở bắp chân và đùi phải nay đã loe ngoi đầy dòi và kiến.

Mãi lúc ấy, tôi mới thấy đau nhức lên tận óc. Khi người lính Y tá chạy tới, tay cầm chai rượu trắng để đi nhật xác, tôi vớ tay giựt lấy chai rượu, mở nắp, nhồm người đổ vào hai vết thương đã ung thối. Dòi và kiến rút xuống đất một đê lòn ngồn. Mấy người lính sống sót của Đại đội 1 của Tiểu đoàn 4 TQLC, xúm nhau khiêng bồng tôi lên chiếc chõng tre thay băng—ca, do dân làng cung cấp.

Tôi giao khẩu súng AR 15 cho B1 Hai Ốm. Chợt nhớ, tôi hỏi: Còn Đại úy Peter Cook đâu? Binh 1 Nguyễn Văn Hai kể khi dẫn vị Sĩ quan TQLC Mỹ, du hành quan sát, rời trận địa, ra khỏi bìa rừng liền bị VC ở vòng vây thứ nhì chặn bắt. Đại úy Cook đã bị thương ở

đùi. Trước đó, trong tiếng súng vẫn còn nổ dòn, tôi lấy băng cá nhân bó chặt vết thương chân của Đại úy Cook, rồi bảo B1 Hai kè ông chạy về phía rừng hướng làng Bình Giả vì tôi biết sau cùng phải phá vòng vây rút quân về Bình Giả. Ngay tối ngày 31 tháng 12 năm 1964, VC trói tù binh giải giao khỏi trận địa. Trong đêm tối, B1 Hai đã lủi trốn vào bụi rậm và sau đó chạy thoát về Bình Giả. Đại úy Peter Cook bị bắt chuyển về Chiến khu D nhưng do thương tích không được cứu chữa nên ông chết trong mật khu VC năm 1968. Năm 1972, khi trao trả tù binh, VC mới chính thức loan tin, khi ông đã được thăng cấp lên trung tá.

Tôi được anh em khiêng vào làng. Dân chúng bu lại hỏi thăm vì tôi là người sống sót cuối cùng. B1 Hai vội vàng chạy đi pha cho tôi một ly sữa nóng. Đại tá Nguyễn Thành Yên Tư Lệnh Phó Lữ đoàn TQLC từ đầu đến nắm lấy tay tôi nói lập bập: Vậy là em sống rồi. Cố gắng lên. Hai người bạn cùng khóa Võ Bị của tôi đã chạy tới mừng rỡ. Trung úy Đỗ hữu Tùng, là Đại đội trưởng ĐĐ2 và Trung úy Nguyễn Đăng Tổng ĐĐT/ĐĐ4 cười nói: Máy ngày nay, tối nào tao với thằng Tùng cũng đứng vái mây chết chỗ nào về chỉ cho biết vì tìm hoài không thấy mây đâu hết.

Tôi chợt nhớ lục túi quần, lôi sấp tiền lương tháng mới lên Trung úy còn nguyên, trao lại cho Tổng. Bây giờ, tôi đã phát âm được nên nói là không biết trực thăng sẽ tái thương về đâu nên giao lại cho bạn giữ. Tổng cười đùa lỡ tao xài hết thì sao. Chừng một giờ sau, một chiếc trực thăng Hoa Kỳ, từ Vũng Tàu bay lên, đáp xuống ngoài bãi trồng. Đám lính khiêng tôi ra. Hai xạ thủ trên trực thăng lôi băng-ca nhảy xuống và đẩy tôi lên. Những người sống sót của TD4 TQLC tiếp tục phối hợp với TD5 Nhảy dù vào trận địa lấy xác đồng đội chuyển về làng Bình Giả. Sau này một số đã được xe đưa về an táng bên Trung Tâm Huấn Luyện Vạn Kiếp ở Phước Tuy.

Trên trực thăng, một người lính Mỹ mời điếu thuốc Marlboro đưa vào môi tôi với ánh mắt an ủi. Một người nói lớn mình bay về Quân Y viện Vũng Tàu. Tôi nói Thank you. Sau này, tôi nghe mấy người lính bảo may mà ông được về Quân Y Viện Đại Hàn, ở Vũng Tàu. Nếu về QYV Cộng hòa, bác sĩ thấy chân ông bị thối là họ cưa bỏ chân ông rồi vì thương binh đông quá. Nhớ lại lúc chiều tối ngày 31 tháng 12. Ngày hôm sau tôi lên 25 tuổi. Tiểu đoàn tôi theo lệnh chuyển quân vào tìm xác phi hành đoàn Trực thăng Hoa Kỳ, bị bắn rớt tối ngày 30/12 khi lên vùng yểm trợ làng Bình Giả, đẩy lui cuộc tấn công nửa đêm về sáng của VC. Do họ bay thấp bắn đuổi theo quân VC.

TD4 TQLC đã bị hai Trung Đoàn 260 và 261 chính quy tấn công, thuộc Sư đoàn 9 do tên Trần Đình Xu chỉ huy, bao vây. Sau ba đợt tấn công tiền pháo hậu xung bị đẩy lui, từ sau 4 giờ chiều cho khi trời tối hẳn, chúng tràn ngập phòng tuyến. Tôi gom được hơn 10 người ra lệnh vừa bắn vừa ném lựu đạn mở đường máu về phía rừng, hướng làng Bình Giả. Lúc chiều, khi quỳ bắn tỉa VC tôi đã bị một phát đạn vào bắp chân phải. Tôi chỉ thấy một sức mạnh hất mạnh chân tôi. Nhưng không thấy đau và cảm thấy máu chảy xuống ấm theo chân phải.

Bấy giờ, tôi chạy giữa hai người lính là Hạ sĩ Nguyễn Tú mang máy truyền tin Tiểu đoàn và Nguyễn Văn Khanh máy cấp Đại đội. Vừa sát bìa rừng, tôi nghe một tiếng huých và Tú ngã xuống, cùng lúc một sức mạnh đẩy qua đùi phải khiến tôi loạng choạng ngã xuống theo. Tú nằm bất động. Tôi thấy một nắm đen trước ngực Tú. Tôi lay mạnh nhưng Tú đã chết ngay. Tôi vội lôi chiếc máy truyền tin ra khỏi lưng Tú và kê súng bắn phá hai phát. Tức thì, tôi nghe tiếng chân chạy rầm rập trong ánh lửa đạn xí xèo. Tôi vội dấu khẩu súng dưới lưng và nằm giả chết bên Tú.

Một tên VC, choàng cây lá ngụy trang xông tới, đạp vào xác Tú rồi nổ máy phát súng kết liễu. Rồi hắn quay qua phía tôi giơ chân đạp vào người tôi và nổ một loạt đạn “ân huệ”. Một viên đạn tiểu liên K50 trượt qua bên sườn trái của tôi làm bỏng da và cháy áo. Tôi biết ngay mình đã thoát chết và nằm im chờ đợi. Vừa lúc, tôi nghe VC ới ới kêu rút quân khi máy bay lên vùng thả trái sáng. Tôi không hề thấy đau đớn gì có lẽ do viên đạn đi quá nhanh và tôi đang bận tâm đối phó, điều quân.

Độ 15 phút sau, trực thăng đáp xuống phi trường Vũng tàu. Một chiếc xe dodge cứu thương nằm chờ bốc tôi lên xe và đóng cửa bít bùng. Một lúc sau, tôi thấy xe chậm lại. Bỗng có nhiều tiếng đập vào khung xe. Tôi quay nhìn thấy hai bên khung kính lộ nhỏ bóng người đàn bà đập đập hai tay và nói lô nhô. Mãi đến lúc xe dừng lại, cánh cửa mở ra, hai người lính Đại Hàn, chắc là Y tá, lôi chiếc băng-ca ra. Đám đông vợ con lính bu quanh la lớn: “Ai vậy! Nhận ra ai không?...” Tôi giơ tay chào nhưng không nói. Chợt tôi thấy Trung sĩ Bình là văn phòng trưởng của Đại đội. Ông không nhận ra tôi cứ chồm tới hỏi lớn Ai dzậy ai dzậy!

Tôi được nguyên 4, 5 người lính y tá Đại Hàn chen nhau cô lập đám đông và đưa tôi vào phòng cứu cấp. Một cô Điều dưỡng Đại Hàn, mang lon Trung úy, mặt tròn xinh xắn, còn khá trẻ, bước tới bên cạnh, nói tiếng Anh giọng Đại Hàn: “Tôi là Trung úy Điều dưỡng Chung Do Lin, Quân Y viện Đại Hàn. Anh biết hôm nay là ngày nào không?” Tôi ra hiệu xin tờ giấy và cây viết. Khi nhận được, tôi chồm dậy, viết bằng tiếng Anh. Tôi là Trung úy Trần Ngọc Toàn, số quân 60A 402 189 thuộc ĐĐ1 TĐ4 TQLC. Tôi bị trúng 3 phát đạn trong trận Bình Giả, vào tối ngày 31 tháng 4 năm 1964 và phải bò trong rừng 3 ngày. Cho đến hôm nay là ngày 3 tháng 1 năm 1965. Xin bác sĩ đừng cưa bỏ chân tôi. Cám ơn nhiều lắm.

Trung úy Chung Do Lin cầm tờ giấy đọc xong nhìn tôi cười đẹp như nàng tiên. Một lúc sau, tôi nghe tiếng nói lớn vọng từ bên ngoài vào. “Trời ơi! Trung úy Toàn còn sống mà tui nhìn không ra ông” tiếng của văn phòng trưởng Đại đội của tôi. Mãi một lúc sau, một người mặc áo choàng phòng mổ bước vào với Trung úy Chung Do Lin, đến bên tôi, nói: “Tôi là Y sĩ Đại úy Kim Kee Young. Tôi sẽ lo cho anh. Bây giờ anh sẽ được đưa qua chụp quang tuyến rồi vào phòng mổ.” Tôi nói thank you a lot.

Sau đó hơn nửa tiếng, khi vào phòng mổ, Trung úy Chung Do Lin, trong áo choàng, đã nhanh nhẹn cầm cây que bông gòn và chai thuốc. Tôi bị lật trần như nhộng. Nàng mạnh

tay đổ thuốc khử trùng rồi dùng cây que thọc xuyên qua đùi tôi chà rửa. Tôi cắn răng chịu đau thấu xương. Hai tay tôi bám chặt thành giường. Đau quá tôi lại choàng tay ôm ngang lưng Trung úy Chung Do Lin liền bị nàng xô tay trái theo ngón võ Tae kwon Do dứ dứ vào mặt tôi. Nhưng tôi vẫn không buông tay ra. Thà chết trong tay người đẹp. Tôi mới lên 25 tuổi còn độc thân và liễu mạng.

Nửa giờ sau tôi được đưa vào phòng lạnh. Tôi chỉ bị gây tê mê ở chân, từ đùi xuống. Qua kính chiếu trên giường mổ, tôi theo dõi thấy Bác sĩ Kim Kee Young cắt bỏ từng phần bắp thịt đùi và bắp chân phải đã bị thối rữa. Bác sĩ Young cho biết tôi đã quá may mắn như gặp phép lạ. Viên đạn AK bắn xuyên từ bắp đùi trái sang phải, phá vỡ miệng lớn bằng một bàn tay xoè ra. Chỉ cần nhích lên 1cm là phá vỡ động mạch chính sẽ làm cho tôi mất hết máu và chết trong rừng. Hoặc chỉ nhích xuống một 1cm sẽ làm vỡ xương đùi tôi ra khiến tôi không bò xa được và sẽ bị cưa bỏ chân nếu sống sót. Tôi nghĩ chắc Mẹ tôi đã che chở cho tôi. Tôi cũng tin chắc tôi chưa tới số chết.

Một năm sau, khi trở ra đơn vị, một hôm một người lính cũ của Đại đội tôi ghé thăm. Anh là Hạ sĩ Nguyễn Hiệp, cha mẹ gốc người Bắc vào đồn điền Cao su Trị Tâm. Anh vui vẻ kể. Trong trận Bình Giả, anh bị bắn trúng tất cả 12 phát đạn vào người. Khi được trực thăng Việt Nam chuyển về Quân Y viện Cộng Hoà, anh bị ngắt xiu. Mấy người lựa thương tưởng anh chết rồi nên khiêng bỏ vào nhà xác. Do còn nhiều xác chết tồn đọng nên họ bỏ anh gần sát cửa vào. Nửa đêm anh chợt tỉnh dậy. Nhìn quanh thấy toàn xác chết, anh ráng sức bò ra cửa về hướng khu điều trị có đèn sáng. Mấy người thương binh chợt thấy la hoảng lên có ma và bỏ chạy. Anh cứ bò tới cho đến lúc Y tá xuất hiện và biết anh còn sống nên bỏ lên băng-ca khiêng vào phòng cấp cứu. Hạ sĩ Nguyễn Hiệp bị VC bắn vào người tất cả 12 viên đạn nhưng anh không chết vì không trúng chỗ hiểm. Số anh chưa chết. Nhưng Hiệp được phân loại Phế binh và giải ngũ.

Khi trong phòng mổ, tôi được một Trung sĩ Đại Hàn hiến máu vì dự trữ máu O không còn. Máu của tôi cho người khác được nhưng chỉ nhận cùng loại máu O.

Đơn vị cho Binh 1 Hoà vào túc trực trong bệnh viện chăm sóc tôi. Tôi bảo anh nhờ vợ nấu cơm cho tôi ăn thay cơm bệnh viện. Khi chân bị băng chặt từ đùi trở xuống, mỗi chiều, người đẹp Đại Hàn Trung úy Chung Do Lin cầm cảnh, cho tôi lên xe lăn đẩy lòng vòng dưới vườn hoa, dù tiếng Anh của tôi và nàng không đong được nửa cân. Tôi tìm thấy niềm vui và hạnh phúc. Trong khi, tôi mãi nhớ 122 anh em của Tiểu đoàn 4 TQLC đã ngã xuống trong trận Bình Giả. Trong số ấy có đến 20 sĩ quan, với Tiểu đoàn trưởng Nguyễn Văn Nho, Tiểu đoàn phó Trần Văn Hoán, Đại Đội trưởng ĐĐ 3 Trịnh Văn Huệ K17VB, Võ Văn Song. Nguyễn Lương Bằng và Thủ khoa khóa 19 Võ bị Võ Thành Kháng và Nguyễn Văn Hùng gốc Thiếu sinh quân chưa kịp lãnh lương... Họ đã chiến đấu vô cùng dũng cảm và làm cho VC phải khiếp sợ Thủy Quân Lục Chiến. Những chiến sĩ vô danh!

Trần Ngọc Toàn,

